

Dansk och Svenskt

Under senare hälften av 1800-talet var det ganska vanligt att ungdom från denna trakt, reste över till Danmark för att söka sin lycka.

Den dåliga arbetsförhållanden som rådde i Sverige, vid denna tid borde ha varit anledningen varför man sökte sin blygning på annat håll.

Helt icke omständigheterna att man gjorde en resa till Amerika, som också var mycket vanligt vid denna tid så kunde man åtminstone koste på sig en resa till Danmark, ty även i detta land ansågs vara utsikter att för tjäna pengar. Sysselsättningarna för dessa emigranter, kunde ju vara olika men för kvinnornas del som voro i övervägande antal gällde det mest platsen i familjen, såväl i stad som på landsbygd. De manliga som mestadels voro arbetare, inom jordbruk, men även industri (segelbruk) reste mest under säsongernas lex

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf 84

↓

9. 10. 1800

ACC. N:R M. 12108:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

2

Da det var skördetid (kugga säd) da kunde de unga männen förtjuna betydligt bättre pr dag än här hemma och kunde komma tillbaka med en icke föraktlig summa.

Men handelssträckt var representerat från denna del i Danmark. Det berättas om en Per. Jansson som reste till Danmark i unga år med värskedar, affärerna hade gått bra och han kom tillbaka med en ganska god förtjning. Hans kammen började samvetet att anklaga att han lagit för mycket förtjning för varorna, varför han reste dit igen och återtännde den i hans ögon oskäliga vinsten.

Danmark som även i den tiden ansågs vara ett kulturland, hade rätt länge äro vi i fråga om tekniska framsteg. Den fruktbara jorden som gav rika skördar sköttes med nymodiga redskap och som följd härav voro kanske icke arbets

himmarna så många som här hemma.
Efter ärbilliga resor till och från Danmark hade
man i regel förfänat så mycket att man kunde
bosätta sig i hemlandet, men i många fall
företogs giftermål mellan danskar och svenskar,
och man bosatte sig för alltid i Danmark.

Enn exempel på dessa giftermål kunde utfalla
på olika sätt berättas det om två flickor från
samma hus (ett litet bygd i närheten som
hette des Lassas i feret) vilka reste till Danmark
och sögo platur. Båda gifte sig snart den ena
blev gift med en rikstadsman, som hette
Bismundsson och blev rik och välbärgad. Den
andra gifte sig med en trädgårds-mästare och
för dessa var ingen ånda på fattigdom och svårig-
heter. Men om dylika fall inträffade ansågs dock
dankarna för ett uppbytt och företagsamt folk och
sådana förbindelser betraktades i allmänhet som

för mänliga för vederbörande
Genom oavbrutna kontakt med frakten,
hade man danskarnas följt kännedom om de
skogrika gårdarna som i deras ögon icke vore
att förakta, varför de gjorde sina upptäcksresor
hit och köpte desamma till förmånliga priser.

Vi skulle tycka att förbindelserna mellan svensk folk
och danskarna skulle resulterat i nya bruk och
sedvänjor men så var ingalunda fallet.

Folket, som i denna bygd kännetecknas för ett
varas konservativa (åtminstone i den tid det här
är fråga om) och änska det gamla bestående tog
man icke så gärna intryck av varandra.

Det antages dock att våra mejeriföreningar ha
sitt ursprung från Danmark och ha via
Skåne kommit hit till skogsbygden, genom
mejerister eller mejerier. som inflyttat
hit.

Ett allmänt omdöme om danskarna är att de
vara ett ovanligt gästvänligt folk. Det gällde
att ha ett godt apit när man besökt danska släktingar
och vänner. Ty här var både välfärd och resurser
fjärrade. Att danskarna också trivdes i dessa trakter
har bevisats, så en hel del stannat för alltid och
hava efterkommande i tredje och fjärde led.

Många danska ord finnas ännu i vår dialekt vilka
antages vara från den tiden då vi hade så
mycket gemensamt med danskarna. Därför antages
det att språkfrågan inte lär ha varit något särskilt
problem, utan man lärde sig snart förstå varandra,
ganska väl. Take så sällan hände det att svenskar
som vistats i Danmark någon tid lagt sig till
med att tala danska då de kommo hem.

Gettas minne inte bara varit omtyckt ty det berättas
om en flicka som efter en färd vistelse i Danmark
kom hem på besök och där hon fick se en gäst

springas på gården utbrast hon "en forken
feul" va e de för ett dyr. Fadern som hörde det
blev arg och eftersom det var i den tid då ännu
husagan existerade, blev resultatet en grundlig
uppsektelse och tillika en minnesbeta, att inte
försöka tala danska i hemtrakten.

Ömsesidig förståelse mellan danskar och svenskar
har alltid varit rådande, därom vittna de många
besöken som ännu förekomme i dessa båda
land.